

Aline Poolen **Raad van Bestuur ZorgAccent**

EEN DAG MEELOPEN IN DE WOONZORG OP LOCATIE KRÖNNENZOMMER

Op een mooie donderdag in augustus begeleid en verzorg ik samen met Marian en Erna negen bewoners. Prachtig om te zien hoe iedere bewoner persoonlijke zorg ontvangt, afgestemd op ieders eigen behoefte. Bij een dame, laten we haar mevrouw Feenstra noemen, die al negen jaar bij ons woont, weet Marian precies welke benaderingswijze mevrouw nodig heeft. Ze heeft het snel koud en heeft een korte spanningsboog. Toch laat Marian mevrouw zelf haar gezicht wassen en haar kammen om het over te nemen als het haar zelf niet meer lukt. En inderdaad, wanneer het mevrouw Feenstra te lang duurt en ze het koud krijgt, slaat een vriendelijke stemming ineens om in boosheid. Marian weet dit zeer snel weer om te buigen.

Even later loop ik met mevrouw naar de huiskamer om rustig en ontspannen te ontbijten. Daar is Rody, iets later begonnen dan de andere twee collega's, om de bewoners te begeleiden bij het ontbijt en wat daarbij komt kijken. Ondertussen gaan wij naar mevrouw Van Buren. Zij is bedlegerig en veelal inactief. Samen met de ergotherapeut is gezocht naar een situatie waarin mevrouw minder pijn heeft bij liggen en zitten en zo weinig mogelijk contracturen ontwikkeld. Mevrouw heeft voor in bed een dynamisch ondersteunend ligstelsel gekregen wat haar enorm helpt. Ook is mevrouw Van Buren een half uur voor de verzorging op haar rug gedraaid, is er een kussen onder haar knieën gelegd en heeft zij een paracetamol toegediend gekregen. Marian vertelt mij dat deze mevrouw voorheen zelfs een laken op haar huid niet kon verdragen, zoveel pijn. (Uit mijn tijd als verpleegkundige in het ziekenhuis weet ik nog hoe moeilijk het is om mensen met contracturen zo

pijnloos mogelijk te helpen bij de dagelijkse verzorging. Dat trekken en alleen maar doen, meer stramheid en pijn veroorzaakt). Marian helpt mevrouw Van Buren zonder haar stevig vast te pakken. Heel subtiel schuift ze haar hand plat onder mevrouw haar arm door en beweegt ze deze licht omhoog, zoals past bij de PDL-methode (Passiviteiten van het Dagelijks Leven). Als de verzorging goed gaat zingt mevrouw een onverstaanbaar liedje, bij pijn gaat ze kreunen. Tijdens het rechtbuigen van haar arm bespreekt Marian dit met mevrouw waarop na enig geduld ze zelf haar arm strekt: zó belangrijk is het dus dat je niet doorduwt maar geduld hebt en mevrouw vraagt om te helpen!

Vervolgens mag ik naar mevrouw Bosman die nog maar kort bij het team woont: ze is enigszins ondervoed vanuit haar thuissituatie bij ons komen wonen. Ze vertelt dat alles van haar afgenomen wordt en dat je hier zó op je spullen moet letten. Ook mompelt en moppert ze over haar kinderen die uit zijn op haar geld en nooit op bezoek komen. Mevrouw kan met wat hulp zichzelf aardig wassen en afdrogen, maar het is allemaal wat ongecoördineerd. Als je haar een aanwijzing geeft zegt ze fijntjes dat het helemaal niet waar is en dat ze al lang gewassen is onder haar linker oksel. Ze wil niet opstaan..., het vraagt om veel creativiteit van de zorgprofessionals. Eerst leggen we uit waarom het nodig is en als dat niet helpt proberen we haar af te leiden. Als dat ook niet helpt, helpen we haar een klein handje om omhoog te komen, want het blijkt haar gewoon zelf niet te lukken. Eenmaal in de benen gaan we samen naar de huiskamer voor het ontbijt.

Met Erna ga ik naar de volgende bewoner, een dame die haar incontinentiemateriaal zorgvuldig heeft onderzocht... óveral liggen pluisjes en absorptiebolletjes, in haar nachtjapon, in bed en op de grond. Mevrouw Van Unen kan heel weinig zelf. Ze is ver in haar dementie en ervaart pijn bij de verzorging. Ze heeft een paar maanden geleden een inoperabele heupfractuur gehad waardoor ze nog steeds pijn heeft in haar rechterbeen als ze deze belast. Ook hier proberen we er samen voor te zorgen dat het wassen zo pijnloos mogelijk is voor haar. We combineren de volgorde van wassen en aankleden, onder- en bovenkleding door elkaar (het blijft uiteraard wel hygiënisch) zodat mevrouw Van Unen maar één keer hoeft te staan. Zo gaaf om te zien hoe 'slim' men dit organiseert, compliment!

Het is tijd voor een kopje koffie met de bewoners. Hier heb ik met een nog redelijk kwieke dame (oud-verpleegkundige) met dementie, een leuk gesprek gehad. Vervolgens ben ik gaan wandelen met mevrouw Van Unen in de rolstoel: langs de beweegtuintuin en naar de visvijver. Bij het zien van bloemen of het horen van muziek reageerde mevrouw vrolijk! Mooi om te zien. Vijf van de negen bewoners gaan begin van de middag naar het oogstfeest in Raalte. Daar is een speciaal zorgterras waar men kan kijken naar een optocht van mooi versierde praalwagens. Erna begeleidt de bewoners samen met een collega van het team, die vandaag vrij is en de bus kan besturen. De overige vier bewoners blijven bij Marian en mij.

Die middag hebben Marian en ik tijd om de vier bewoners individueel aandacht te geven; een praatje maken, een puzzel leggen, krant lezen, even rusten, naar toilet etc. Ik ging rustig bij mevrouw Bosman zitten puzzelen en praten. Het er gewoon zijn voor haar maakte dat zij haar verhaal kwijt kon. Even later zit ik met Marian achter de computer om de zorgdossiers bij te werken. Mevrouw Bosman pakt ondertussen zelf de krant en gaat zitten lezen: Marian wijst mij erop en legt uit dat juist die persoonlijke aandacht maakt dat mensen zich veilig gaan voelen en de ruimte voelen om zelf een activiteit op te pakken. Marian ziet ook alles!

Marian vertelt dat men best heeft moeten wennen aan het nieuwe zorgdossier Puur, maar nu zijn de meeste zaken wel te vinden. Voor wat betreft nieuwe zorgaf-

spraken is binnen het team afgesproken dat deze met datum worden geplaatst onder: 'dit ben ik'. Zo kan elke collega na vrije dagen even snel screenen of er nieuwe dingen zijn afgesproken waar men rekening mee moet houden. Verbeteracties worden op een lijstje bijgehouden. Vermissing, agressie: alles komt voorbij. Marian legt uit dat men in het team de trends van het lijstje bespreekt om zo nodig nieuwe afspraken te maken. Wat betreft medicatie wordt gewerkt met het digitale deelsysteem Medimo, waarbij men start met een foto van de bewoner. Goed zichtbaar is welk medicijn op welk moment gegeven dient te worden en dat klaarligt in de baxterrol. Bij slikproblemen worden de pillen fijn gemaakt met een speciale pillen-maalmachine.

Marian ervaart niet veel extra werk na de nieuwe afspraken n.a.v. het inspectiebezoek. 'Het was wel goed dat we de puntjes weer even op de 'i' hebben gezet. En mooi dat we nu binnen het team één aandachtfunctionaris hebben rondom medicatie' aldus Marian. Verder vertelt ze: 'Ons team is proactief en houdt van de zelfsturing. We verdelen met elkaar de taken en werken erg prettig samen. Wij zijn de zomer gelukkig goed doorgekomen: onze planner heeft een paar vakantiekrachten weten te vinden die ons goed hebben geholpen. Zelf konden wij de verantwoordelijke diensten op ons nemen'. Marian heeft de hele zomer doorgewerkt en kan na vandaag met vakantie.

Marian vertelt mij dat ze het heel erg waardeert dat Ina en ik hen regelmatig bijpraten over wat er speelt met externe partijen (zoals rondom de kwaliteitsindicatoren). Op mijn vraag of het niet te veel informatie is dat we delen, zegt ze: 'die informatie is niet belastend maar geeft juist een beeld van wat jullie zoal doen. Een medewerker bepaalt zelf of hij/zij het wil lezen of niet. Het is fijn te weten dat jullie ons hitteschild zijn: dat geeft ons het gevoel dat we het samen doen'. Dát beaamt ik van harte!

Het was een prachtige dag die mij weer verder helpt in mijn werk als bestuurder van ZorgAccent. Veel dank aan Erna en Marian en het hele team!